

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ใครจะแจงธรรมะอย่างเรามีไหม

(คุณบุษราฝากถวายเจ้าคะ) บุษราเขาอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ (อยู่กรุงเทพฯเจ้าคะ กำลังจะเดินทางไปอเมริกาวินาที ๒๖ เจ้าคะ) ลูกสาวหรือใคร (ทั้งลูกสาวลูกชายจะไปอยู่ที่โนนเจ้าคะ) เดี่ยวปั๊บโนนเดี๋ยวปั๊บนี่อยู่เรื่อย มันอดคิดไม่ได้ แล้วก็อดถามไม่ได้จึงถามนี่ละ ธรรมเนียมบ้ายังไงว่าอย่างนี้ ลูกก็เลี้ยงมันมาจนหมดกำลังความสามารถแล้ว จะไว้ที่ไหนที่ควรจะอยู่ก็อยู่ ควรจะภาวนาตัวเองเลี้ยงตัวเองก็เลี้ยงบ้างซิ เลี้ยงแต่ลูกไม่ได้เลี้ยงตัวเอง มันพันกันอยู่ตลอด พุดง่าย ๆ ฟังแล้วฟังไม่ได้ว่าฉันเถอะ ก็มันฟังแล้วฟังเล่าจนเบื่อจะฟังได้ยังไง เมื่อเบื่อแล้วก็หยุดละซิจะว่าไง

ลูกก็เป็นลูก เขาอยู่ยังไงก็ให้เขาอยู่ เราเป็นเราจะภาวนาอะไรก็ภาวนาไปเรื่อย ๆ แกอยู่โนนแกก็ภาวนาของแกอยู่นั่นละ ไม่ใช่ไว้ไม่ได้ ต้องมีขู่เรื่อย จิตดวงนี้มันก็เป็นของมันอยู่นั่นละ ไปอยู่ไหนมันก็เป็นของมันเอง เป็นแต่เพียงว่าช้าหรือเร็วต่างกัน ถ้าเป็นโดยลำพังจะหมุนตัวเลย ถ้ามีนั่นมีนี่ เหมือนจับปากกาทั้งจับทั้งเขียน แล้วมีอะไรมาหือ ๆ จ่อ พอแล้วปั๊บเขียน เกี่ยวกับงานข้างนอกจับปากกา พองานข้างนอกผ่านก็เขียน จิตอันนี้เป็นอย่างนั้นนะ

นิสัยแกใจเด็ดอยู่ เราชม ใจเด็ด เด็ดเดี่ยวเฉียบขาด ไม้จั่นไม้ได้กิเลส เหยาะเหยาะไม้ได้มันเหยียบหัวเอาเลย กิเลสเร็วที่สุด ต้องมีเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด ไม่อย่างนั้นไม่ทันกัน

นักภาวนาใดที่ตั้งสติดี นั่นจะตั้งตัวได้ สติเป็นสำคัญมาก คำนี้ย้ำแล้วย้ำเล่า สติ ลงสติได้จ่อแล้วกิเลสเกิดไม่ได้ กิเลสจะเกิดเวลาเพลอ พอเพลอแพล็บ ความคิดสังขารนั่นละ กิเลสออกมากับสังขาร สังขารเป็นเครื่องมือของกิเลสมันจะแพล็บออกไป พอออกไปแล้วกว้านเอาไฟมาเผาเจ้าของ ถ้าสติดีอยู่แล้วไม่เกิด นักภาวนาต้องสำคัญที่สติ ไม่มีสติแล้วภาวนาไปก็เท่านั้นแหละไม่ได้เรื่องอะไร เรื่องสติสำคัญ ไม่ได้ห่างจากใจแหละสติ สติจ่ออยู่อย่างนี้เรียกว่าสติ เช่นเราภาวนาบริกรรมคำไหน สติจ่ออยู่กับคำบริกรรมเรียกว่าสติ ถ้าหยุดจากคำบริกรรมแต่รู้ตัวอยู่ตลอดเรียกว่าสัมปชัญญะ เอาไปปฏิบัติดูซินะเรื่องสติอย่างที่เรว่านักภาวนา สติจับปั๊บไม่ให้เพลอกิเลสจะเกิดไม่ได้ มันจะหนาแน่นขนาดไหนเกิดไม่ได้ มันดันออก ๆ สังขาร มันอยากคิดอยากปรุงมันดันออกแต่ธรรมคือคำบริกรรมของเราปิดช่องมันไว้ไม่ให้ออก สติยังอยู่นี้มันออกไม่ได้ กิเลสก็เกิดไม่ได้ ถ้าอันนี้ออก ปรุงพับกิเลสออกแล้ว หลั่งไหลออกแล้วก็สร้างไฟให้เจ้าของ

ใครตั้งสติดีผู้นั้นแหละนักภาวนาจะตั้งตัวได้ ถ้าสติได้ขาดวรรคขาดตอน หรือนาน ๆ มีทีหนึ่งไม่เป็นท่า สติต้องจ่อเรื่อย สติในเบื้องต้นเป็นความจำเป็นอยู่แล้ว พอเริ่มภาวนาเริ่มสติพร้อมกันเลย ผู้ที่จะตั้งใจเอามรรคเอาผลจริง ๆ เอาเถอะ ตั้งสติให้ดี เหมือนกับว่าเกาะชายจิวรพระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลา ถ้าผู้มีสติกับความเพียรจับติด ๆ ตลอด ๆ นี้ในเบื้องต้น ที่นี้พอถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ นั้นมันก็หนีไปจากสติที่ลุ่มลुकคลุกคลานนี้แหละ ไปสติปัญญาอัตโนมัติ คือสติปัญญาอัตโนมัตินี้หมายความว่าไม่ได้บังคับ ไม่ได้ผลึกไม่ได้ใสให้เป็นความเพียร หากเป็นเอง ๆ หมุนอยู่อย่างนั้น เหมือนลมหายใจเรามันหายใจของมันอยู่อย่างนั้น

ที่ว่าสตินี้รู้ตัวอยู่อย่างนั้น ต่อไปกับปัญญาก็กลมกลืนเป็นอันเดียวกัน ที่แรกสติมาก่อน จากนั้นก็ปัญญา ปัญญา มาแล้วก็กลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ ทั้งสติทั้งปัญญากลมกลืนเป็นอันเดียวกันโดยลำพังตนเอง เรื่องความเพียรมีหลายชั้น การพิจารณากรรมฐานก็มีหลายชั้นหลายตอน สักแต่ว่าทำ ๆ ไม่มีผู้แนะนำบอกชัดเจนแน่นอน ก็ลำบากเหมือนกัน ทำไปงู ๆ ปลา ๆ ไม่ค่อยได้เรื่องนะ นี้ผู้แนะนำสอนด้วยความแน่นอน หลักเกณฑ์ดี จับได้ ๆ ตามได้เร็ว นี้สอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายก็สอนอย่างแน่นอน สอนอย่างแม่นยำ เพราะเราผ่านมาแล้วทั้งนั้น ที่นำมาสอนนี้ผ่านมาหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจึงแน่นอนว่าไม่ผิดการสอน

ผิดก็เป็นครูสอนเรามาแล้ว ถูกก็เป็นครูสอนเรา ยึดปั๊บ ๆ อะไรผิดปล่อยปั๊บ ๆ นี่เป็นครูเป็นอาจารย์เราความผิดความถูก จับมาบำรุงตัวเอง ต่อจากนั้นสอนคนอื่นก็ไม่สงสัยว่าจะผิดไปไหน เรื่องสตินี้สำคัญทีเดียว ที่นี้สติขึ้นกับอะไรอีก มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องสติอีก มันเกี่ยวโยงกัน การทำความเพียรท่านบอกอุบายวิธีการหลายอย่างที่จะเป็นเครื่องพุงความเพียร ต้องได้ระวังสติ สมมุติว่าเราฉันมาก ๆ ตั้งวันยังค่ำล้มวันยังค่ำ เอาอย่างนั้นนะ จะตั้งขนาดไหนก็ตั้งเถอะถ้าลงสังขารร่างกายอึดหนาสำราญแล้ว สติจะลุ่ม ๆ ตั้งไม่ขึ้นตั้งไม่อยู่ ตรงนี้อันหนึ่ง จำเอาไว้นะ

เรื่องอาหารสำคัญมากกับสติ คืออาหารมีกำลังวังชา พอฉันไปมากกินไปมาก อาหารมีกำลังวังชา ก็เลสหยาขึ้น เฉพาะอย่างยิ่งราคาจะตึงหนาขึ้น ท่านทั้งหลายฟังเอานะ นี้สอนเพื่อแก้จากสิ่งเหล่านี้ จึงสอนให้ชัดเจน ถ้าลงฉันจ้งหันอึดหนาสำราญแล้ว สติมีแต่สอนกันเท่านั้นไม่ค่อยได้เรื่อง ต้องผ่อนลง หาเหตุหาผลใส่กันเรื่อย ๆ ฉันน้อยทานน้อยไม่ให้เต็มสัดเต็มส่วน เป็นยังงิ่สติ ดู แล้วอดแล้วเป็นยังงิ่สติ นี่หมายถึงนักปฏิบัติจริง ๆ เช่นนักบวชต้องได้ปฏิบัติอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นไม่ได้ไม่ถูก ไม่เป็นเรื่องแหละ ความเพียรก็ว่าไปอย่างนั้นแหละ ถ้าลงสติไม่ดีแล้วความเพียรก็อย่างนั้นแหละ ถ้าสติดีจับติด ๆ ความเพียรจะตั้งได้ ๆ ตั้งได้เรื่อย

จิตใจของเราที่ตั้งได้ด้วยสติ สติตั้งแล้วความเพียรจะค่อยหนาแน่น ความสงบ
 เย็นของจิตก็จะมีขึ้น สติสำหรับเราเองได้เคยพิจารณาแล้ว ปฏิบัติ อดนอนก็อด ใน
 รุดงค์ ๑๓ ที่ท่านแสดงไว้ เช่น เนสัชชี่ ไม่นอนบ้างอะไรบ้าง แต่การอดอาหารท่านไม่
 บอกในรุดงค์ หากมีในที่อื่น เช่นท่านยกออกมาในบุพพสิกขา มี เรื่องอดอาหารผ่อน
 อาหารมี แต่ในรุดงค์ ๑๓ ไม่มี ออกมาจากไหนก็คำสอนพระพุทธเจ้าจะเป็นอะไรไป

ในบุพพสิกขาท่านสอนไว้ว่า ถ้าอดอาหารเพื่อไอ้เพื่ออวดตน ว่าอดว่าทนได้
 อย่างนั้นอย่างนี้ ปรับอบัติทุกขณะ ฟังซินะ ความเคลื่อนไหวปรับอบัติตลอด เรียกว่า
 ห้ามไม่ให้อด ความหมายว่านั้น ถ้าอดบิ๊บเพื่ออย่างนี้แล้วปรับอบัติตลอด ท่านแสดงไว้
 ในบุพพสิกขา ถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อชำระกิเลสอดเถิด นั้น เราตถาคตอนุญาต
 ฟังซินะ อดเถิดเราตถาคตอนุญาต ถ้าอดแบบนั้นแล้วอย่าอด ปรับอบัติเลย คือไม่เกิด
 ประโยชน์อะไร มันส่งเสริมกิเลสต่างหาก อดเพื่อไอ้เพื่ออวดตัวเองนั้นเป็นเรื่องของ
 กิเลส ท่านจึงตัดทันที ปรับโทษตลอด ในคัมภีร์มีอย่างนั้น

คัมภีร์ก็คือองค์ศาสดาอยู่ในคัมภีร์จะอยู่ที่ไหน เพราะฉะนั้นการที่ท่านอนุญาตไว้
 รุดงค์ ๑๓ ข้อเหล่านี้ ให้เราเลือกเอาข้อใด ๆ ปฏิบัติ อันนี้ตามแต่จริตนิสัย การอยู่ในป่า
 การอยู่ในป่าชานี้เป็นพื้นฐานอยู่แล้วในรุดงค์ ๑๓ อดนอนอย่างนี้มีแยกออกไป เราก็
 เคยแล้วอดนอน อดไปก็คืน ๆ อดไปเท่าไรยิ่งที่อเข้า ๆ ตลอดที่ไปหมดทั้งตัว อ้าว มัน
 ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรอดอะไรนี้วะ หยุด ไม่เอา อย่างนั้นละ เห็นว่าไม่ถูกสำหรับนิสัย
 ของเรา ธรรมะท่านวางไว้กลาง ๆ แล้วแต่นิสัยของใครจะถูกต้องกับอะไรให้เอาไป
 ปฏิบัติ ที่นี้เรื่องอดอาหารนี้มานี้จับนี้ติด ติดเลย ตั้งแต่เริ่มออกที่แรกแหละ เรื่องอด
 อาหารผ่อนอาหารของเราจับติดมาตั้งแต่นั้น เพราะได้ผล ๆ อดมากเท่าไรร่างกายจะ
 ก้าวขาไม่ออก แต่จิตนี้เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า สตินี้แน่น ๆ มันเห็นผลอยู่อย่างนี้
 ส่วนความอิมของเราร่างกายของเรา กินให้อิมเมื่อไรมันก็ได้กำลังมาทันที แต่กำลัง
 ทางด้านธรรมะมันยากนะ

เราอดจนจะเดินบิณฑบาตไปในหมู่บ้านเขาไม่ถึง อ่อนขนาดไหนร่างกาย พอฉัน
 เสร็จแล้วกลับมาขี่ม้าแข่งสู้ไม่ได้ เข้าใจไหม กำลังวังชาติดึงพันที่ร่างกาย แต่ใจไม่ได้
 ดิ้นนะ ลำบากมาก เพราะฉะนั้นจึงต้องพยุ่งทางใจให้มาก เพราะเราตั้งใจจะมุ่งต่อ
 ภาวนาเพื่อจิตใจโดยถ่ายเดียว กำลังทางร่างกายเมื่อไรก็ได้ไม่ยากอะไร สำคัญที่ใจ ที่นี้
 มันอดไปตลอดไม่ได้ก็คือว่า ร่างกายก็เป็นเครื่องมือสำหรับบำเพ็ญ ถ้าอดมันตายเสีย
 อย่างนี้จะว่าไง ไปไม่รอดมันขาดประโยชน์ ก็ต้องมีอดบ้างอิมบ้าง พัดกันไปอย่างนั้น
 เรื่อยเลย ถ้าร่างกายมีกำลังบ้างที่นี้ก็ผ่อนลง ทางจิตให้มีกำลัง หนุนจิตเข้าไป

นี่ละวิธีการภาวนา ท่านทั้งหลายจำเอานะ นี่ผ่านมาหมดแล้วไม่ใช่ธรรมดา การภาวนานี้ทดสอบตัวเอง ร้อยส้นพันคมกิเลส เราจึงได้รู้เวลามาทดสอบพิจารณา บวกลบคุณหารตัวเอง จะออกช่องไหนๆ มันก็มาได้จากการพิจารณา สำหรับเราเองอดอาหารผ่อนอาหารแมนยำ ทีนี้เวลาอดไปมากๆ มันก็จะตาย ก็ต้องกินบ้าง ต้องมีอดมีอิ่มพืดเหวี่ยงกันไป ไม่ให้อดมากเกินไปร่างกายมันจะพังก่อน ถ้าให้ร่างกายมาร่างกายก็จะทับจิตอีกแหละ จึงต้องได้พยุง ให้พากันจำเอา

สติขึ้นอยู่กับอาหาร ถ้าอาหารมากๆ แล้วร่างกายมีกำลังมันคึกคะนอง คำว่าคึกคะนอง เราพูดนี้เราพูดเป็นธรรมล้วนๆ ใครอย่าเอาเรื่องกิเลสเรื่องกามกิเลสว่าเป็นของหยาบว่าเป็นอะไร พูดอย่างนี้ขัดต่อหูต่อใจของกิเลส เราต้องให้ช่องทางธรรมชิต ขัดกิเลสขัดไป ขอให้ช่องทางธรรมะที่จะก้าวออกพ้นกิเลสไปได้ เอาตรงนั้น เวลาเราฉันทมากๆ เข้าไป อิ่มหนำสำราญจริงๆ แล้วไม่เป็นท่านะภาวนา ภายในมันจะรู้ณะ ภายในจิต มันไม่แสดงออกทางร่างกายละ เมื่อร่างกายมีกำลังแล้วในจิตนี้มันจะยับเยิบๆ ไม่ยับเยิบไปไหนละ มันไปหาตัวผู้ตัวเมียนั้นนะ ไปหากามกิเลส มันจะยับเยิบๆ มันรู้แล้วนะ ไม่ต้องแสดงทางไหน เพียงยับเยิบในจิตมันรู้แล้ว ก็มันจะฆ่ากันที่นั่นนี่นะ

ที่นี้ก็พลิกใหม่ๆ อยู่อย่างนั้นเรื่อย เพราะฉะนั้นอาหารจึงต้องได้ผ่อนตลอดเวลา เมื่อผ่อนแล้วธรรมะก็ก้าวได้ๆ นี่วิธีการปฏิบัติ การพูดอย่างนี้หยาบไหม ท่านทั้งหลายพิจารณาซิ กิเลสตัวนี้มันอยู่กับใคร มันมีอยู่กับทุกคน การแก้กิเลสตัวนี้ไม่เอาอุบายวิธีนี้มาใช้จะเอาอุบายไหน เอา ว่ามาซิถ้าว่าพูดหยาบนะ จะปล่อยให้กิเลสเหยียบหัวไปตลอดเหรอ นี่ได้ทดลองดูทุกอย่างๆ

สำหรับเราเองนิสัยเราไปทางอาหาร จึงต้องได้ทนทุกข์ทรมานมาก จนกระทั่งท้องเสีย ท้องเสียก็ไม่สนใจ ถ้ายจนหมดๆ ก็ไม่สนใจเพราะจิตมุ่งมันต่อธรรมมากที่สุด ขอให้ธรรมได้มีกำลังเป็นที่พอใจ มันก็หมุนตัวๆ ไปเรื่อย แล้วก็ได้มาด้วยอำนาจของธรรม อดอาหารนี้ดีทุกชั้นนะ ชั้นหยาบๆ ก็ตั้งสติได้ ชั้นละเอียดเข้าไปกว่านั้น จิตใจแน่นหนามันคงเข้า ทีนี้ชั้นปัญญา อดอาหารมากเข้าไปเท่าไรสติปัญญายังหมุนคล่องตัวนั้น เรื่องผ่อนอาหารสำหรับผู้ถุกจริตเป็นอย่างนั้น

สติเป็นพื้นฐาน สตินี้จะผลออกไปไม่ได้ เป็นพื้นฐานสำคัญ จนก้าวเข้าถึงมหาสติ มหาปัญญา ออกจากสติที่เราตั้งลุ่มลुकคลุกคลานไปเรื่อยๆ ทำต้องสังเกตพิจารณา เจ้าของไม่เช่นนั้นไม่ได้เรื่องนะ นักภาวนาที่โลเลๆ เรานั้นคือหาหลักยึดไม่ได้ ภาวนาเลยโลเล ต่อจากนั้นก็โลเลออกไปข้างนอก เลยกลายเป็นโลกไปหมดใจ ถ้าใจมุ่งต่อธรรมอยู่แล้วต้องเป็นอย่างที่ว่านี้ ผู้ปฏิบัติต้องสังเกตตัวเอง

เราเป็นอาจารย์สอนหมู่เพื่อน นำอธิบายวิธีการ เช่นอย่างอดอาหารเราก็บอกว่า อันนี้ไม่ใช่คำสั่ง อันนี้ไม่ใช่คำสอน เป็นคำบอกเล่าธรรมดาตามจริตนิสัยของใครที่ชอบ จากนั้นก็ย้อนมาหาตัวเอง สำหรับนิสัยของผมแล้วชอบทางการอดอาหาร ตามแต่ใครจะพิจารณาอย่างไร คือไม่ใช่คำสั่งไม่ใช่คำสอน เป็นคำบอกเล่าธรรมดาซึ่งแทรกไปกับคำสอนนั้นแหละ ทีนี้เมื่อมันได้ผลได้ประโยชน์แล้ว กลายเป็นคำสอนเข้ามาแล้ว และกลายเป็นคำสั่งเข้ามา เข้าใจไหม เมื่อได้ผลแล้วก็เป็นการสอน คำสอนก็เป็นคำสั่ง เต็มขนาดๆ เข้าไปเรื่อย ธรรมเป็นอย่างนั้น

สติเนี่ยเวลาล้มลุกคลุกคลานมันก็เป็น ตั้งพับล้มผล็อยๆ แต่เวลาตั้งไม่หยุด หาอธิบายวิธีเสริมสติให้ดี เช่นผ่อนอาหารหรืออดนอนหรืออะไรถ้าถูกจริตนิสัยเพื่อสติดีขึ้น ก็เอา ทำลงไปๆ ทีนี้พอสติตั้งได้แล้วเอาละทีนี้ เร่งๆ เลย อย่างที่ว่าสติกับปัญญาเป็นอันเดียวกันไม่มีเวลาเพลอนี้ นี่เป็นธรรมชาติของมันไม่ต้องบังคับ สติปัญญาอัตโนมัติ คือความเพียรอัตโนมัติไปเลย นี่กิเลสจะพังละทีนี้ พอก้าวเข้านี้แล้วกิเลสพังทั้งนั้น กิเลสจะเกิดใหม่ขึ้นมาไม่มี ชั้นสติปัญญาอัตโนมัตินี้กิเลสเกิดใหม่ไม่ได้ ที่มีอยู่แล้วมีแต่คอยจะดับลงๆ แต่ชั้นที่สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ ต้องฝึกเรื่องกามกิเลสให้หนักก่อน เอาพูดให้ฟังชัดๆ พิจารณาร่างกายนี้แหลกไปหมดเลย แหลกๆ ตลอด เรียกว่าพิจารณา อสุภะอสุภัง พิจารณาร่างกาย

ใครก้าวเดินทางกายคตาสติ พิจารณาทางร่างกายมากเท่าไร ผู้นั้นจะอาจหาญๆ ทางจิตใจนี้จะอาจหาญเรื่อยๆ ฟังให้ดีนะทุกคน นำความจริงมาพูดให้ถูกต้อง ไม่ผิดที่พูดมานี้ นี่ได้ฟัดพอแล้ว เวลาเราพิจารณาทางอสุภะอสุภังมันคล่องตัวของมันดีแล้วนี้ มองดูสัตว์ดูบุคคลดูหญิงดูชายนี้มันเป็นกองกระดูกไปหมดเลย ถ้าเป็นเนื้อก็แดงโรไปหมด หนึ่งไม่มี มองเห็นนี้มันทะลุเข้าไปข้างในก่อนแล้ว นี่ละปัญญา พิจารณาทะลุเข้าไปทะลุ กับเข้าออกๆ เหมือนเขาคราตนา คราดกลับไปกลับมาจนมูลคราดมูลไถแหลกละเอียด ควรแก่การปักดำมันก็ปักตัวเอง

อันนี้พิจารณาสิ่งเหล่านี้ ร่างกายนี้ให้มันแหลกลงไปๆ จนกระทั่งคล่องตัว มองเห็นอะไรๆ นี่ไม่ได้เป็นสัตว์เป็นบุคคลเป็นหญิงเป็นชายนะ อำนาจของสติปัญญา แก่กล้าแล้วมันทะลุเข้าไปหมด เป็นกองหนึ่งกองกระดูกไป เป็นของสกปรกโสภณไปหมดในร่างกายของเรา นี่ละปัญญาเป็นได้ผู้ฝึก เป็นได้ด้วยกันถ้าฝึก ไม่ฝึกไม่ได้ใจต้องอาศัยการฝึก ฝึกใจนี้แล้วก็แตกกระจายไปหาปัญญา ไปหาสติ ฝึกสติฝึกปัญญา ต่อจากนั้นก็กระจาย มองไปไหนนี้ไม่มีว่าหญิงว่าชาย มีแต่กองกระดูกๆ หรือกองเนื้อ กองหนัง กองอสุภะว่างั้นเถอะ ในร่างกายของคนคนนั้นทั้งหญิงทั้งชาย นี่คือทางวิปัสสนาแก่กล้าเข้าไปแล้วเป็นอย่างนั้น

ที่นี้เอาอันนี้จนกระทั่งอันนี้ขาดสะบั้นลงหมดเลย นี่เราจะพูดตอนนี้เป็นตอน ซูลมุนวุ่นวาย การพิจารณาอสุภะอสุภังร่างกายนี้เป็นการพิจารณาที่หนักมาก เอาจน ซูลมุนวุ่นวาย ที่นี้เมื่อมันคล่องแล้วๆ เรื่องอสุภะอสุภังนี้มันจะรู้อเอง อันนี้เราบอกไม่ได้ ให้เป็นเรื่องเจ้าของเองว่าราคะตัณหา มันจะขาดตอนไหน มันจะขาดด้วยอสุภะอย่าง เดียวไม่ได้ มันมีสาเหตุอีกอันหนึ่ง อสุภะนี้เป็นปากเป็นทางที่จะเข้าหาทางฆ่ากิเลสราคะ ตัณหานี้ได้ คือต้องพิจารณาอันนั้นให้คล่อง เมื่ออันนั้นคล่องตัวแล้วมันจะพืดจะเหวี่ยง กันเอง

ที่นี้ก็หมุนเข้ามาๆ อสุภะอสุภังมากมายเป็นใจดวงเดียวนี้หมดเลย เหล่านั้นอสุ ภะอสุภังมันเป็นนอกไปแล้วที่นี้ ตัวอสุภะจริงๆ ตั้งหลอกจริงๆ คือใคร เป็นขั้นกับใจ ตัวเอง มันหมุนเข้ามาๆ ใจเลยกลืนเอาอสุภะอสุภังเข้ามาเป็นตัวของตัวเอง ใจทั้งดวงเป็น อสุภะทั้งหมด แต่มันเอานั้นมาหลอกเฉยๆ แต่เป็นทางเดินเข้ามานะ เวลาผ่านไปแล้ว เรียกว่าอันนั้นเป็นหลอก เวลาการดำเนินถูกต้อง พอเข้านี้แล้วๆ ใจมันก็เป็นอสุภะอสุ ภัง ใจเป็นผู้หลอกตัวเอง ใจเป็นผู้ยึดตัวเอง.ทางนี้มันก็ปิดผิงเลย นั่น นี่เรียกว่าอสุภะ อสุภังนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วเข้ามาสู่ใจอันเดียวแล้ว

นี่ละราคะขาดตรงนี้ เอ้า ฟังให้มันชัดเจน ขาดตรงนี้ พอมันเข้าถึงใจนี้ผิง อสุภะ ะไรขาดสะบั้นไปหมดเลย ที่นี้มันก็หมุนอยู่ที่ใจนี้ ผิงเชื่อมกันที่ใจที่มาอสุภะอสุภังมัน มาเป็นที่ใจๆ มันกลืนเข้ามาแล้วเข้ามาสู่ใจนี้ พอปรุงขึ้นเรื่องอะไรเป็นขั้นจากใจๆ ภาพ ข้างนอกไม่มีๆ แต่ก่อนภาพข้างนอกเป็นสำคัญนะ จำๆ ไปที่ไหนเห็นแต่กองกระดูกๆ ที่นี้กองกระดูกหมุนเข้ามาหาใจของเรา พอปั๊บนี้กองกระดูกเกิดขึ้นที่ใจ ะไรเกิดขึ้นที่ ใจ อสุภะอสุภังทั้งหมดเกิดขึ้นที่ใจๆ อ้อ นี่กิเลสอยู่ที่นี้ ราคะตัณหาเกิดขึ้นที่นี้ๆ มันดับที่นี้ นั่นที่นี้มันรู้

ผิงเชื่อมจนกระทั่งมันละเอียดล่อที่นี้ละ เอาอสุภะนั้นละผิงอันนั้นมันหากเข้า มากลื่นอยู่ในใจเป็นอยู่ในใจ จนกระทั่งใจนี้อสุภะอสุภังนั้นพิจารณาแยกไม่ทัน พอ ปรุงซึบปั๊บดับปั๊บๆ ที่นี้เราจะแยกอันนั้นอันนี้ๆ เป็นนี้ไม่ได้ละ มันรวดเร็วของมัน พอ ตั้งปั๊บดับปั๊บๆ ดับที่ใจๆ หลายครั้งหลายหนแหวกเข้าไปๆ สุดท้ายว่างไปหมดเลย อสุ ภะไม่มี นั่นเห็นไหมละ อสุภะเริ่มไม่มีตั้งแต่นี้ แต่ยังไม่เด็ดขาดนะ นี่ละกองซูลมุน ความเพียรของผู้สะกิเลส มีกามกิเลสเป็นต้น หนักอยู่ตรงนี้จะหนักมากทีเดียว เรียกว่า ซูลมุน จะว่าสติปัญญาอัตโนมัติก็ไม่ถูก อันนี้มันซูลมุนยิ่งกว่านั้นอีก ไม่มีจิ้งหะจะโคน แต่หมุนไม่ว่าลวดไหนลายใด พอสั้นลงสั้นลง พอคมคมลง ลงตลอด มันพันกันไม่หยุด ไม่ถอยนี้เรียกว่าซูลมุน

พออันนี้ขาดไปแล้วมันก็เป็นสติปัญญาอัตโนมัติไปละที่นี้ เอาจี๊ละฝึกซ้อมเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดสภาพของร่างกาย สุขะอสุภังหมดปัญหาไปเลย วางไปเลย ที่นี้หมด จิตใจว่างละที่นี้ ไม่มีสุขะอสุภัง เริ่มไม่มีละ ตั้งขึ้นพัดดับปั๊บ ๆ จากนั้นก็มีแต่นามธรรมความคิดปรุงของจิต คิดดีก็ดับ คิดชั่วก็ดับ คิดขึ้นที่ใจดับลงที่ใจ ๆ ใจมีอะไรเป็นต้นเหตุให้เกิดให้ดับของสังขาร ก็มีอวิชชา มันก็ไหลเข้าไปหาอวิชชา สุดท้ายก็ไปพึ่งที่อวิชชาขาดสะบั้นลงไปเลย ที่นี้ความคิดความปรุงมีแต่เป็นชั้นล้น ๆ ไปเสีย แน่ แต่ก่อนชั้นอันนี้ความคิดความปรุงเป็นกิเลส เพราะกิเลสมันออกมาเอาชั้นนี้เป็นเครื่องมือใช้ ชั้นนี้เลยกลายเป็นกิเลสไปตาม พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วชั้นนี้มีธรรมดา

อย่างชั้นพระอรหันต์นี้เป็นชั้นล้น ๆ ไม่มีกิเลส ความคิดความปรุงสัญญาอารมณ์อะไรเหล่านี้ สักแต่ว่ารู้ ๆ ไม่เป็นกิเลสเพราะใจไม่เป็นกิเลส ใจหมดแล้วกิเลส นั่นเป็นชั้น ๆ นะการพิจารณา นี่ท่านเรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ ตั้งแต่นี้ไปแล้ว ตั้งแต่เลยอสุภะอสุภังไปแล้วเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ ที่นี้มีแต่จะหมุนลื้อ ๆ เลย หรือหมุนเรื่อย ๆ ก็ได้ แล้วสุดท้ายนิพพานก็อยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ไม่ได้หลับได้นอน กลางคืนกลางวัน เพลินตลอด เพลินต่อความเพียรอัตโนมัติ นอนไม่หลับตลอดรุ่งก็มี กลางวันมันจะไม่หลับอีก เพราะมันหมุนของมันที่จะให้พันทุกข์ จึงว่าเหมือนว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม มหาภัยก็ติดแนบมา ๆ ที่จะหลุดพันก็ติดแนบกันอยู่นี้ก็ฟุ้ง ๆ สุดท้ายก็พึ่งเลยหมด นั่น ที่นี้หมดโดยประการทั้งปวง

ดังที่เคยพูดเมื่อวานนี้ว่าอสุภะอสุภังไม่มีในจิตของพระอรหันต์ จะมีมาอะไร สิ่งเหล่านี้ก็มีแต่สมมุติ ผ่านไปหมดแล้วก็ เป็นวิมุตติแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งปวง ผ่านไปแล้วจะเอาสมมุติมาจากไหน จะเอาอสุภะอสุภังมาจากไหน นั่น ฟังให้ตึนะ สอนอย่างนี้จะสอนชัดเจน ถอดออกมาจากหัวใจมาสอนนี่นะ คัมภีร์ไบเบิล สารู เราไม่ได้ประมาท เรียนไปเท่าไร ๆ ไม่พันความสงสัย เรียนไปที่ไหน ค้นพระไตรปิฎกนี่ก็หนึ่งเลยละเราไม่ถอย เพราะคั่นคั่นเพื่อจะหาหลักเกณฑ์ออกปฏิบัติ ไม่ใช่คั่นไปเฉย ๆ อยากได้ชั้นนั้นได้ชั้นได้ภูมิแล้วมาโอ้อวดอย่างนั้นไม่มี มีแต่ค้นหาหลักความจริงเวลาออกปฏิบัตินี้จะไม่ได้ดูหนังสือเหล่านี้ เราดูนี้ให้ถนัดชัดเจนภายในใจแล้วแบกคัมภีร์ภายในใจนี้ไปเลย ไปปฏิบัติ

ถึงอย่างนั้นมันก็ยังไม่แน่นอน ต่อเมื่อได้เอาคัมภีร์นั้นออกเข้ามาแจ้งในภาคปฏิบัติของเรา รู้ชั้น ๆ เห็นชั้นภายในใจ รู้ไปตรงไหนละกิเลสตรงนั้น ๆ ที่นี้ธรรมเกิดเข้าใจใหม่ละ ที่เราเรียนมาจากคัมภีร์นั้นนะความจำเกิด เรียนไปเท่าไรจำเท่านั้น ๆ เรียกว่าความจำเกิด ที่นี้เวลามาปฏิบัติรู้เห็นธรรมขึ้นภายในจิตใจนี้เรียกว่าธรรมเกิด ๆ

กิเลสเกิด เกิดขึ้นธรรมพัตกิเลสขาดสะบั้น ธรรมเกิดกิเลสเกิดเกิดในใจ มันก็รู้กันชัดเจน ๆ เราจะว่าแต่ธรรมเกิดอย่างเดียวไม่ได้ กิเลสก็เกิด กิเลสกับธรรมพัตกันนั้นนะ เอากันละที่เรียกว่ารบกัน จนกระทั่งขาดสะบั้นไปหมดแล้วที่นี้ไม่มี ผลสุดท้ายจึงว่าพระอรหันต์ท่านไม่มีอสุภะอสุภังไม่มีกรรมฐาน เหล่านี้มันเป็นทางเดิน ผ่านไปหมดแล้วจะเอากรรมฐานมาจากไหน กรรมฐานก็เป็นทางเดินใช้ใหม่ละ ผ่านไปหมดแล้วมันก็ไม่มีกรรมฐานซิ อะไรที่มีก็คือนิพพาน แน่ะ เท่านั้นเองพูดให้ชัดเจน พวกกันจำให้ดีนะ สอนทุกอย่างสอนอย่างแม่นยำ ๆ พูดเท่านั้นละนะพอ ตั้งสามโมงแล้วพูดไปพูดมา เรื่องอะไรต่ออะไรไม่รู้ละ พวกกันจำเอานะ

ธรรมะนี้ไม่ค่อยมีนะในคัมภีร์ ภาคปฏิบัติ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นที่ใจ คัมภีร์ใหญ่อยู่ที่ใจ แล้วก็จดจารึกออกไปเป็นพระไตรปิฎก องค์ท่านแท้ ๆ แล้วพระไตรปิฎกอยู่นี้หมดเลย เป็นอย่างนั้นละ.ใครจะแจจธรรมะเรื่องเกี่ยวกับตัวของเรา ทั้งสิ่งผูกพันทั้งสิ่งที่แก้ออกจากกันนี้อย่างเรามีไหม เอาว่าซินะ ไม่ใช่ที่เราคุยนะ ที่มาชี้แจงพี่น้องทั้งหลายนี้ออกมาจากหัวใจที่เคยพัตกันพอแล้ว ได้เหตุได้ผลทุกอย่างทั้งการแก้การมัดของกิเลสทั้งการแก้ของธรรม นำมาใช้ในหัวใจของเราเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงมาสอนโลก จึงแน่ใจไม่มีผิด ให้ไปปฏิบัติซิดังที่พูดตะกั๊น ตั้งแต่เริ่มสติขึ้นไปไม่ผิด

เราพูดอย่างเต็มปากออกจากความเต็มใจ เราพูดไม่สะทกสะท้านถอดออกนี้ใครเชื่อไม่เชื่อนี้แม่นยำแล้ว ไปหาพยานมาจากใครที่ไหน ออกจากนี้ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้เพียงพระองค์เดียว ไม่ต้องไปหาพยานมาจากไหน สอนสามโลกธาตุได้อย่างชัดเจน พระอรหันต์ทั้งหลายก็เหมือนกันเต็มภูมิของท่าน ๆ สอน ไม่ต้องไปถามใคร ท่านรู้ของท่านพิจารณาของท่านเรียบร้อยแล้วออกเอง ๆ เป็นปัจจุบัน ๆ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz